

Nr 80.

Av herr **Almer**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om skyddskoppymning.

I en till riksdagen avlåten kungl. proposition nr 78 har Kungl. Maj:ts föreslagit riksdagen antaga en lag om skyddskoppymning. Gällande författning föreskriver att det åligger föräldrar och målsmän att låta vaccinera sina barn under de 2 första levnadsåren. I § 2 av nämnda lagförslag heter det, att barn skall undergå skyddskoppymning senast det kalenderår, då det fyller sex år. Praktiskt taget kommer nog denna bestämmelse att verka så, att de flesta barnen bli ovaccinerade tills det sjunde levnadsåret. En så lång framflyttning av tiden för den obligatoriska barnvaccinationen synes böra framkalla starka betänkligheter mot lagförslaget. Var och en som sysslat något med dessa ting har säkert i livligt minne vilken skillnad det är att vaccinera det 1 å 2-åriga barnet eller en som sluppit undan till längre fram. Redan 6-åringen har sin bestämda vilja och vet att göra den gällande såväl hos mamma som pappa och har då hans fantasi stimulerats med historier ur »Förbundets mot vaccination» skrifter, så blir det helt visst trevligt för vaccinatören, även om han, som det nya lagförslaget förutsätter, är läkare. Därtill kommer, att barn i denna ålder få sköta sig själva och äro långt ifrån aktsamma om sig, på grund varav skyddskopporna ej äro så skyddade för åverkan hos sexåringen som hos det mindre barnet, som åtnjuter moderns ständiga omvårdnad. En annan fördel, som tillkommer särskilt det första levnadsåret som vaccinationstid, är att reaktionen mot vaccination i allmänhet förlöper lindrigare. Vidare få vi genom framflyttningen av vaccinationstiden 4 årsklasser ovaccinerade mera än hittills och detta just bland de mottagligaste. Vi få komma ihåg att smittkopporna före tvångsvaccinationens införande var företrädesvis en barnsjukdom, och det kan befaras att den ifrågasatta ändringen kan ånyo göra kopporna till en den lägre barnaålderns speciella sjukdom. Vid en smittkoppsinvasion bliva dessa

5 à 6-årsklasser helt visst en gynnsam jordmån för smittans vidare spridning. Det är nämligen inte blott i skolorna som barnet är utsatt för smitta. I fråga om koppsmitta så är det väl snarare hemmen som få ta emot den första stöten. Den resande, sjömannen, hamnarbetaren, som ådragit sig smitta, föra den väl i första hand till hemmen.

De invändningar, som gjorts mot den nuvarande vaccinationstiden, äro att barnadödligheten är större under de 2 första levnadsåren, särskilt det första. Men denna barnadödlighet minskas ej genom vaccinationens framflyttning. Den har som bekant andra orsaker. Detta medgives i utredningsförslaget, men för att ej vaccinationen skall få skenet mot sig av att vara en faktor i barnadödligheten, så framflyttas tiden till den 6:te levnadsåret. Det 3:dje året torde vad hälsotillståndet bland barnen beträffar ej stå synnerligen långt efter det 6:te. Om man nu anser, att man i en så allvarlig sak skall falla undan för »skenet», så torde detta vunnits lika mycket med att i lagförslaget bestämma 3:dje året i stället för 6:te som yttersta gräns för barnvaccineringen.

Då jag ej funnit tillräckligt bärande skäl anförda för ett frångående av den nuvarande vaccinationstiden och då den föreslagna tiden befunnits allt annat än lyckligt vald, får jag således hemställa,

att riksdagen måtte besluta antaga dels följande ändrade lydelse av § 2 i ovanberörda lagförslag: »Barn skall undergå skyddskoppypmpning senast under det kalenderår, då det fyller två år», dels de ändringar i lagförslaget i övrigt, som härav kunna föranledas.

Stockholm den 13 april 1915.

J. S. Almer.
